

Таким чином, вирішення проблеми здоров'я студентів потребує пильної уваги всіх зацікавлених у цьому: педагогів, медиків, батьків, представників громадськості. Але особливе місце та відповідальність в оздоровчій діяльності належить освітній системі, яка повинна і має усі можливості для того, щоб зробити освітній процес здоров'язберігаючим. Важливо, щоб кожна реалізована педагогічна технологія й методика гарантовано забезпечувала інформаційно-психологічну безпеку та розвиток особистості майбутнього фахівця.

Література

1. Драгнев Ю. В. Компоненти формування культури здоров'я студентів в умовах комп'ютеризації навчання // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: Наукова монографія / За редакцією проф. Єрмакова С. С. – Харків: ХДАДМ (ХХП), 2007. – № 1. – 176 с.
2. Дубогай О. Д. Основні поняття й терміни здоров'язбереження та фізичної реабілітації в системі освіти : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Олександра Дмитрівна Дубогай, Алла Іванівна Альошина, Володимир Євгенович Лавринюк. – Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2011. – С. 145-147.

Віолетта Романівна Дубовських – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Надія Михайлівна Демиденко** – завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник

ПРОТЕСТАНТИЗМ В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ВИРОВЧЕННЯ ТА КУЛЬТУ

Проблема свободи релігії у рік 500-го ювілею Реформації не може не привернути уваги дослідників, експертів, віруючих-протестантів і не протестантів. Півтисячоліття європейці, а з ними і частина американців живуть у новій релігійній і світоглядній реальності, яка принципово вирізняється від попередньої своєю різноманітністю. І тут особлива роль належить протестантизму як одному із наслідків Реформації 1517 року [1, с. 3].

У 2017 році весь християнський світ відзначав 500-річчя від початку масштабного духовного відродження, яке назавжди змінило хід історії. Соціальні явища, породжені Реформацією, є одними з найбільш

впливових в історії людства. Західна цивілізація немислима без здобутків Реформації; до них можуть долучитись і українці [2].

31 жовтня 1517 року Мартін Лютер прибив на дверях церкви у німецькому місті Віттенберг текст своїх 95 тез. У них він закликав до дискусій із питань віри у католицькій церкві. Найчастіше появу тез пов'язують з тим, що Лютер боровся з індульгенціями. Він запустив своїми тезами механізм, який привів до реформації церкви, а потім і всієї Європи. Реформація дала поштовх розвитку економіки, освіти, національних мов, відокремила церкву від держави і підвищила статус жінок у суспільстві. Багато що з того, що сьогодні називається європейськими цінностями, спочатку проповідувалося реформаторами церкви [2].

У наш час ідеї Реформації знаходять нові тлумачення у контексті спільного взаємообумовленого розвитку глобальних трансформацій та національних культур. Сприйняття Україною культури Відродження та Реформації значною мірою змінило вектор розвитку її суспільства, заклало підвалини толерантності й плюралізму релігійно-культурного життя. Водночас, поряд з історичними церквами, протестантизм став невід'ємною складовою національної історії та релігійної карти України [1, с. 4].

Історію протестантизму в Україні умовно поділяють на кілька хвиль, що припадали на різні періоди.

Існувало два основних шляхи занесення нових релігійних ідей до України: навчання шляхетського і навіть міщанського юнацтва за кордоном, місіонерська пропаганда через проповідь, відповідну літературу, організацію протестантських громад за підтримки якогонебудь шляхтича або впливового і заможного купця, ремісника, міщанина. Першими організаційно оформленими протестантськими течіями в Україні стали лютеранство і, особливо, кальвінізм, що виникли у 30-40 роках XVI ст. Період найбільших успіхів протестантизму цієї «першої хвилі» припав на 60-80 роки XVI ст., коли на всіх українських землях діяло тільки до 500 кальвіністських (реформатських) громад [3]. Тоді ж протестантизм об'єктивно сприяв національно-культурному піднесенню України через розвиток освіти, науки, книгодрукування, утвердження самодостатності рідної мови, пропаганді віротерпимості та свободи совісті. У другій половині XVII – початок XVIII ст. Зі східноукраїнських земель протестантизм відтіснявся Руською православною церквою, яка у 80-х роках XVII ст. підпорядковувала собі православну церкву в Україні.

Друга хвиля протестантизму в Україні почалася з другої половини XVIII ст. Поселенці та інженери зарубіжних країн не тільки істотно сприяли розвитку народного господарства України, а й поширювали свою віру серед тисяч українських робітників. Ставлення російського уряду до протестантів будувалося на принципі повної віротерпимості. Постійно існувала лише заборона на вільну проповідь свого вчення серед «осіб іншого сповідання», і деякі обмеження стосувалися змішаних шлюбів.

Найбільшим розмахом відзначалася діяльність остаточно конституційованої Євангелічно-лютеранської церкви, до складу якої входили й українські лютерани.

Третя хвиля протестантизму на території України наприкінці XIX – першій третині XX ст. пов'язана з поширенням нових протестантських течій: баптизму, адвентизму, згодом п'ятидесятництва, а також поновленням діяльності лютеранських і кальвіністських об'єднань на західноукраїнських землях. Від початку існування течії протестантизму зазнавали переслідувань. Руська православна церква вбачала у їх поглядах близькість до однієї із заборонених ересей. А царський уряд взагалі спочатку оголосив баптизм «однією з найнебезпечніших сект». Легального статусу секти набули після знаменитого маніфесту Миколи II «Про дарування населенню непорушних основ громадянської свободи на засадах реальної недоторканності особи, свободи совісті, слова, зборів і союзів» (17 жовтня 1905 року). Не було в нових протестантських течіях порозуміння між собою. Не існувало злагоди між ними й традиційними протестантськими визнаннями (лютеранством і кальвінізмом). Офіційною датою започаткування баптизму в Україні вважається 1867 рік [4].

У сучасних умовах протестантизм в Україні є найдинамічнішою конфесією. За період незалежності протестантські організації створили 95 % усіх зареєстрованих в Україні релігійних місій. Особливість сучасного українського протестантизму – полягає у відображенні національно визначених рис. Протестантське середовище активно використовує національні обрядові традиції під час молитовних зібрань, релігійних свят; спостерігається відновлення української мови у проповідництві та обштинному житті. Протестантизм дедалі частіше розглядається як невіддільна складова релігійної історії українського народу [5].

Вивчаючи протестантські основи віри, життя його послідовників, міркування його ідеологів, розумієш, що свобода совісті, свобода релігії – не пустий звук чи абстракція, а цінності, які виборені і вистраждані протестантами. Право сповідувати свою віру, вшановувати Бога по-своєму оплачено тисячами вбитих, переслідуваних, ув'язнених, пограбованих, які не відмовилися від віри, не зреклися свободи совісті. До сьогодні протестанти є найбільш послідовними захисниками релігійної свободи, оскільки пам'ятають про ціну, яку прийшлося заплатити за власні переконання і віросповідний спокій у більшості країн Європи та Америки. І хоча більшість із протестантів давно вже є історичними, а десь навіть домінуючими церквами, вони загалом послідовно продовжують захищати не тільки свої права там, де вони обмежуються, але й права інших релігійних меншин у країнах свого історичного виникнення і поширення.

Література

1. Скорик О. В. Протестантизм в Україні у XVI – XVIII ст. / О. В. Скорик. – Харків: Фоліо: 2014. – 133 с.

2. Роль протестантизму в утвердженні свободи совісті [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://r500.ua/rol-protestantizmu-v-utverdzhenni-svobodi-sovisti/>
3. Велика реформа. Протестантська революція Мартіна Лютера змінила не тільки церкву, а й всю західноєвропейську цивілізацію [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://nv.ua/ukr/publications/velika-reforma-protestantska-revoljutsija-martina-ljuter-a-zminila-ne-tilki-tserkva-a-j-vsju-zahidnojevropejsku-tsivilizatsiju-2139502.html>
4. Історія релігій та церков в Україні [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://subject.com.ua/philosophy/osnovi/235.html>
5. Сучасна релігійна ситуація в Україні [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://subject.com.ua/philosophy/osnovi/237.html>

Денис Сергійович Коваленко – студент II курсу Сумської філії
 Харківського національного університету внутрішніх справ
 Науковий керівник: **Андрій Вікторович Фісенко** – викладач кафедри
 гуманітарних дисциплін Сумської філії
 Харківського національного університету внутрішніх справ

СТУДЕНТСЬКИЙ СПОРТ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

У сучасних умовах інтегрування України у європейську систему вищої освіти на перший план виходить необхідність реформування системи освіти України, її удосконалення, підвищення рівня якості. Інновації Міністерства освіти і науки України щодо фізичного виховання та спорту у вищій школі України суттєво підвищують відповідальність фахівців галузі за стратегію розвитку та збереження здоров'я студентської молоді. Тому слід зазначити, що проблеми розвитку та активізації і позитивного ставлення студентів до занять з фізичного виховання у закладах вищої освіти заслуговують на наукове обговорення.

Метою даної роботи є аналіз сучасного стану студентського спорту, виявлення проблемних аспектів.

Загальновідомо, що перед галуззю фізичної культури і спорту ставляться основні завдання пов'язані із зміцненням здоров'я населення та підвищення авторитету держави на міжнародній арені. Перше з них має можливість бути реалізованим через залучення населення до занять фізичною культурою і масовим спортом, друге – здебільшого, через результативність виступів представників країни у спорті вищих досягнень. У зв'язку із цим студентський спорт, який є складовою фізичного виховання молоді окреслює значні резерви для реалізації вищезазначених завдань.